

Giovanni Bellini (1430 – 1516)

Ζωγράφος.

Μαθήτευε στον πατέρα του, Jacopo Bellini, στη Βενετία, και επιρρεάστηκε πιθανώς και από τον γαμπρό του, Andrea Mantegna.

Εργαζόταν μαζί με τον αδελφό του, Gentile Bellini, και πειραματιζόταν στη χρήση χρωμάτων με λάδι αντί της παλαιότερης τέμπερα.

Gombrich 326-329.

Giovanni Bellini, Ιερά Συζήτηση
(Παναγία με αγίους), 1505.
Λάδι σε ξύλο.
Εκκλησία του Αγίου Ζαχαρία,
Βενετία.
Χρήση λαδομπογιάς με ιδιαίτερα
απαλούς χρωματικούς τόνους.
Αυτές οι αποχρώσεις ίσως να είναι
δείγμα μεγάλης πλέον ωριμότητας.
Η σύνθεση ακολουθεί τα γνωστά
εικονογραφικά πρότυπα.
Βλ. Gombrich 326-329 για την
περιγραφή του πίνακα.

Tiziano Vecellio (π. 1488 – 1576)

Ζωγράφος.

Μαθήτευε, μαζί με τον αδελφό του Francesco Vecellio στη Βενετία στον Gentile Bellini, και στον αδελφό του, Giovanni Bellini.

«Συμμαθητής» του ήταν, εκτός άλλων, ο Giorgione. Και οι δύο αφήνουν τη συμμετρία της σύνθεσης όπως την ακολουθούσε ακόμα ο Giovanni Bellini.

Gombrich 331-337.

Τισιανός, Παναγία με αγίους και μέλη της οικογένειας Πέζαρο («La Pala Pesaro»), 1519-26.

Λάδι πάνω σε μουσαμά.

Εκκλησία Santa Maria dei Frari, Βενετία.

Φαίνεται καθαρά η εγκατάλειψη της ιδέας της συμμετρίας στη σύνθεση, ενώ κρατιέται το αρχιτεκτονικό πλαίσιο όπως στον πίνακα του Bellini.

Bellini.

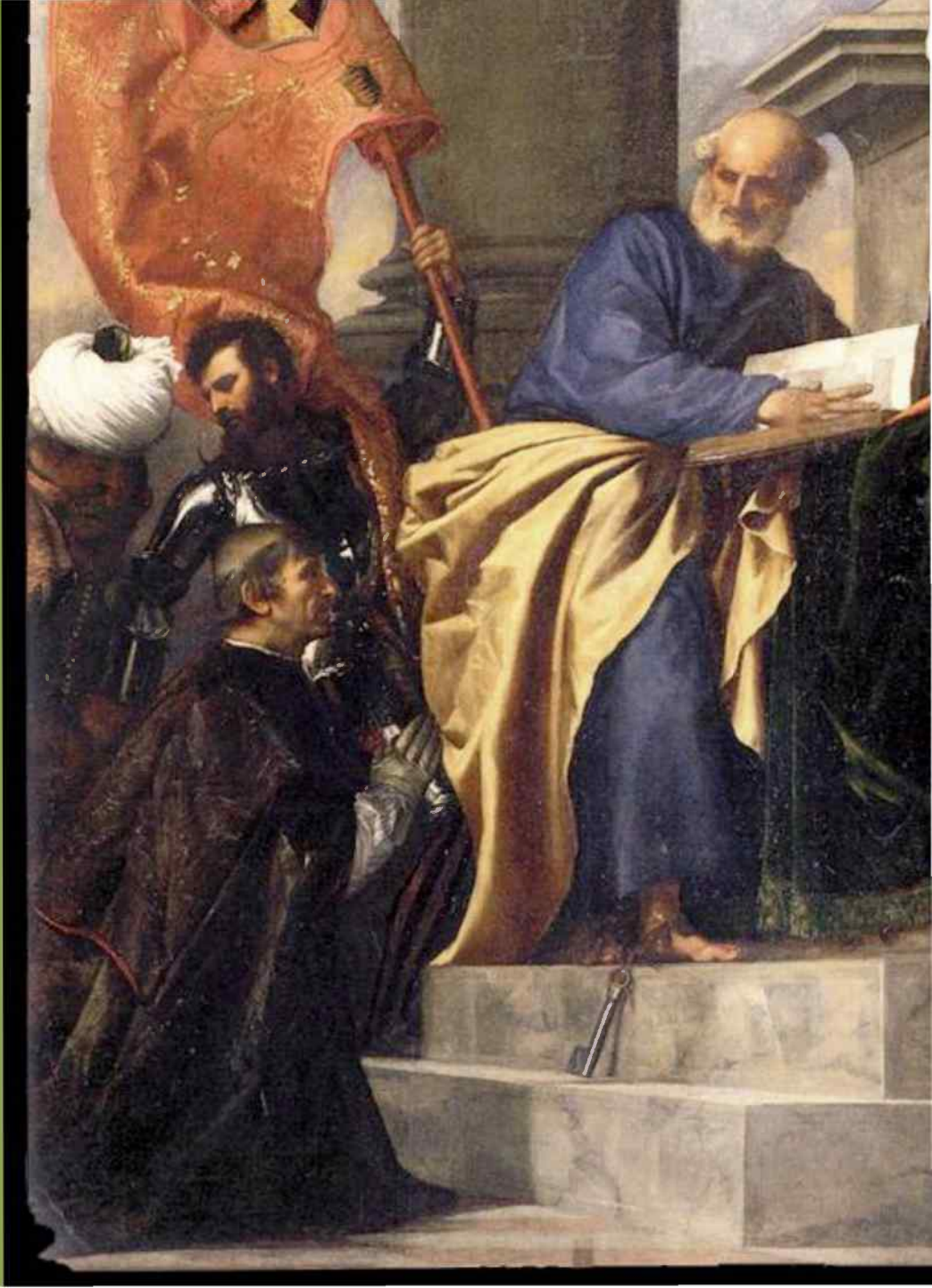

Τισιανός.

Τισιανός, Παναγία με αγίους και μέλη της οικογένειας Πέζαρο. Λεπτομέρεια: ο Jacopo Pesaro γονατιστός, μετά από τη νίκη του κατά των Τούρκων. Στην απέναντι γωνία (βλ. επόμενη εικόνα) Τούρκος αιχμάλωτος που οδηγείται μπροστά στην Παναγία από οπλισμένο.

Για περαιτέρω περιγραφή του πίνακα καθώς και αυτόν του Bellini βλ. Gombrich 331–337 και 326–329.

Τισιανός, Παναγία με αγίους
και μέλη της οικογένειας
Πέζαρο. Λεπτομέρεια: Τούρκος
αιχμάλωτος που οδηγείται
μπροστά στην Παναγία από
οπλισμένο.

Andrea Mantegna (1431 – 1506)

Ζωγράφος.

Μαθήτευε, μαζί με τον Giovanni Bellini,
στον Francesco Squarcione στην
Πάδοβα.

Εργαζόταν για τον οίκο των Gonzaga
στη Μάντοβα.

Δεν αναφέρεται από τον Gombrich·
Μπελ 166-168.

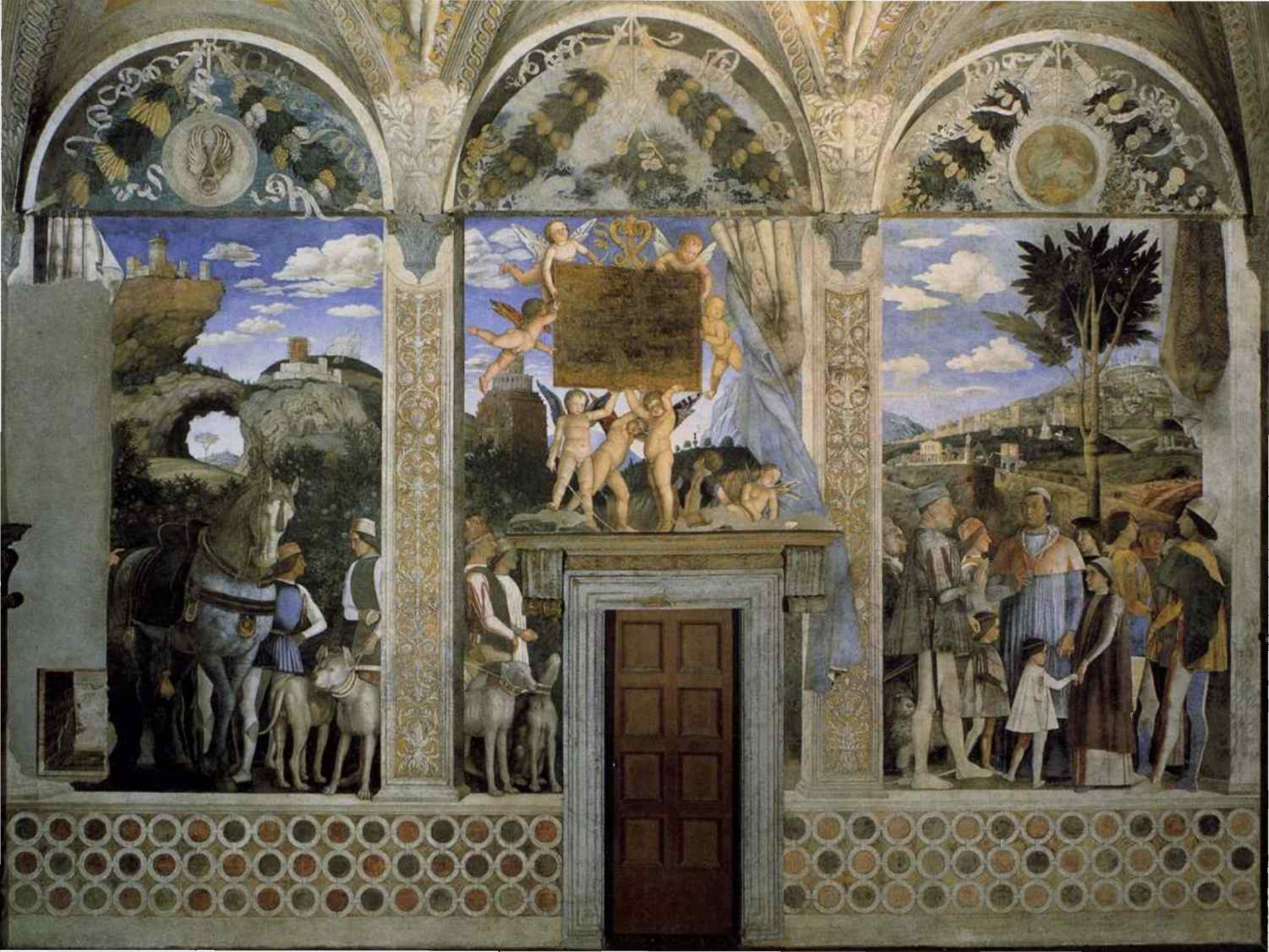
Andrea Mantegna,
Camera degli Sposi
(Αίθουσα του Γάμου).
1465-74.
Νωπογραφία.
Ταβάνι της αίθουσας
στο παλάτι του Δούκα
της Μάντοβα, Ludovico
Gonzaga.

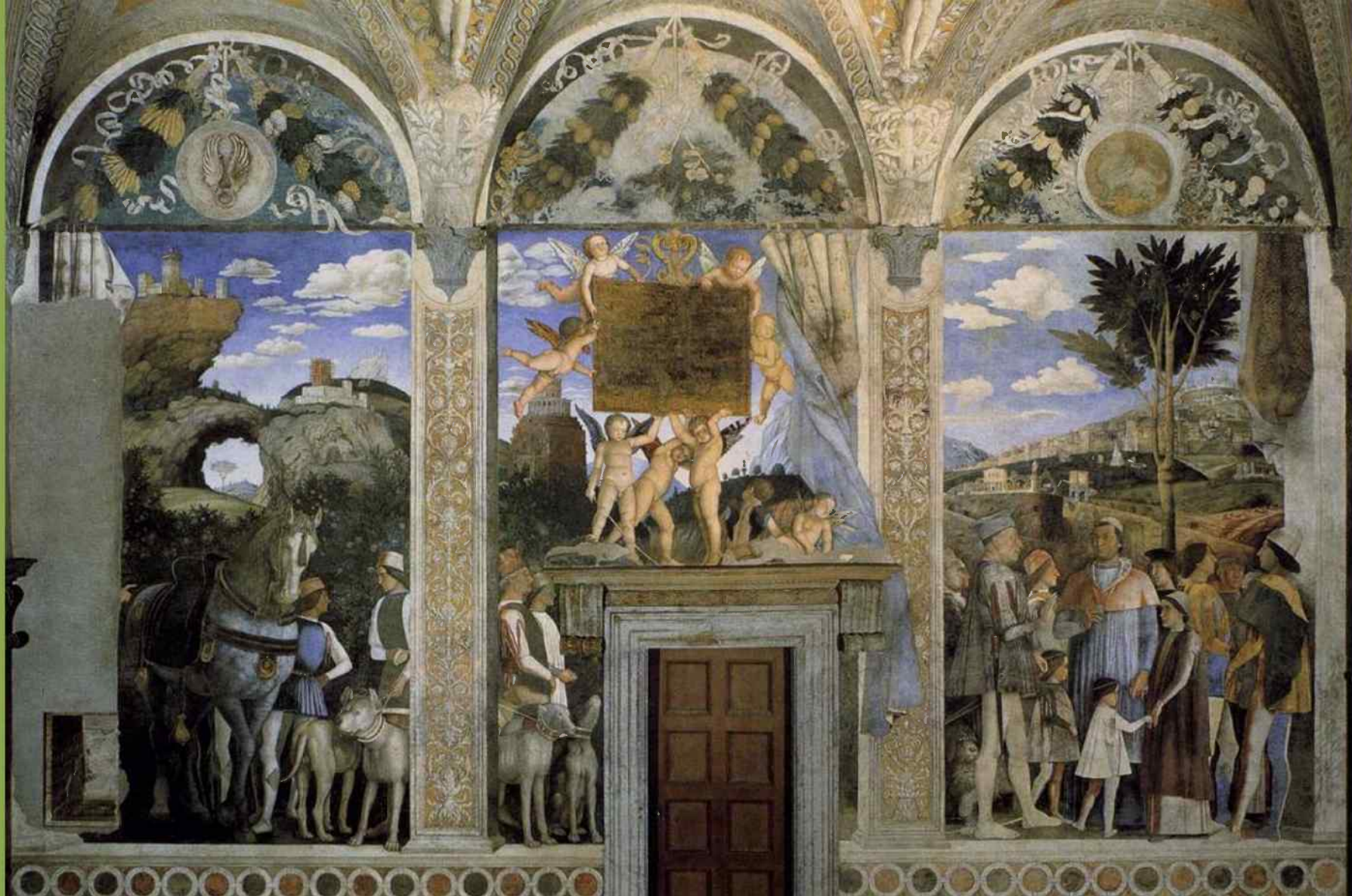

Andrea Mantegna, Camera degli Sposi (Αίθουσα του Γάμου).
1465-74.

Νωπογραφία.

Andrea Mantegna, Camera degli Sposi (Αίθουσα του Γάμου).

1465-74. Νωπογραφία.

Συνάντηση του γιού του Δούκα της Μάντοβα, καρδινάλιου Francesco Gonzaga, με αξιωματούχους (αυτοκράτορας Φρειδερίκος Γ΄ της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κ.α.).

Andrea Mantegna, Camera degli Sposi, λεπτομέρεια: Συνάντηση του γιού του Δούκα της Μάντοβα, καρδινάλιου Francesco Gonzaga, με τον αυτοκράτορα Φρειδερίκο Γ΄ της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Andrea Mantegna, Camera degli Sposi, λεπτομέρεια: Η πόλη πάνω από τα πορτρέτα του καρδινάλιου Francesco Gonzaga και του αυτοκράτορα Φρειδερίκο Γ΄.

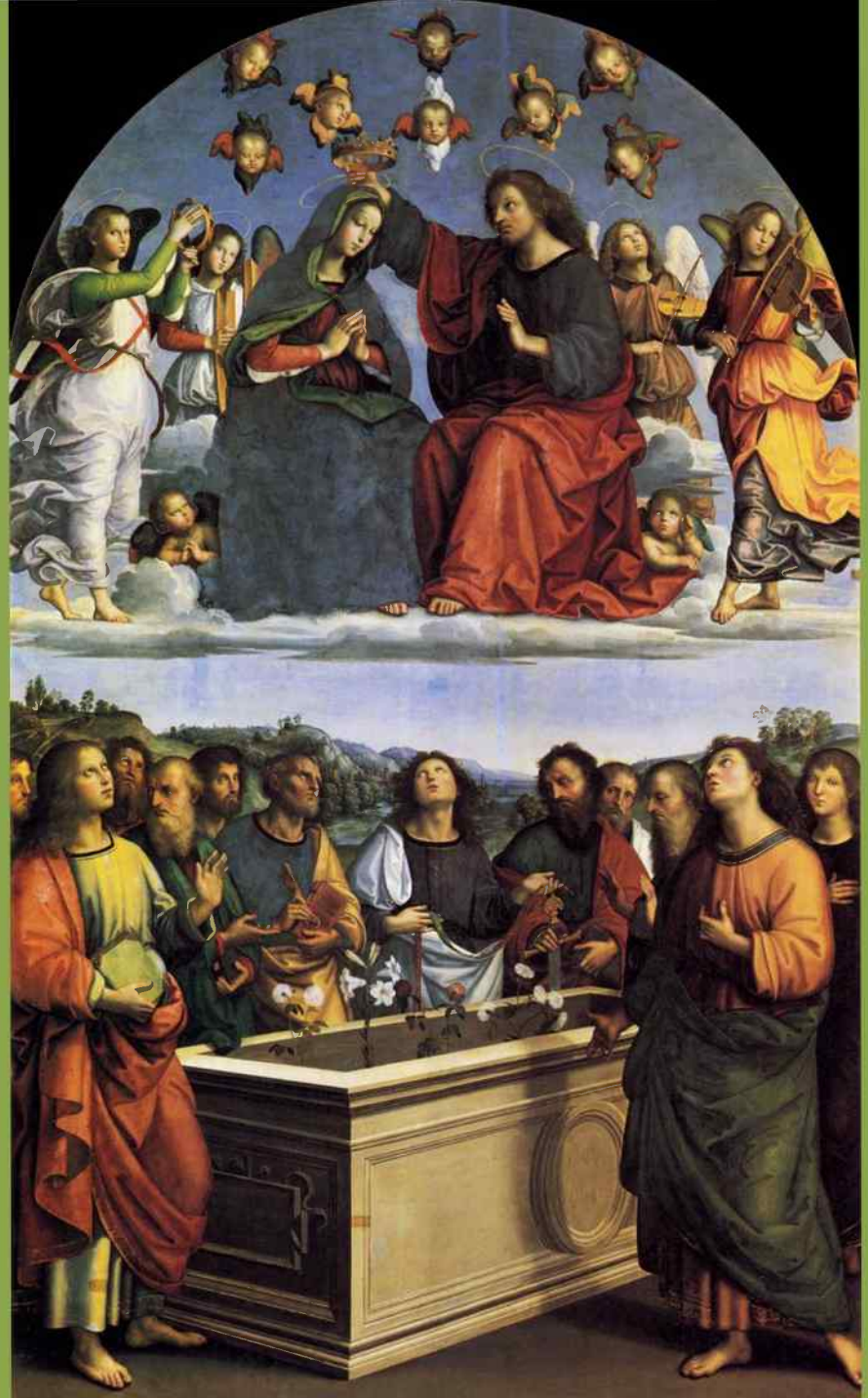
Andrea Mantegna,
Ο θρήνος για τον
νεκρό Χριστό
(π. 1490).
Τέμπρα σε
μουσαμά, 68 x 81 εκ.
Milano, Pinacoteca
di Brera.

Raffaello Santi (1483 – 1520)

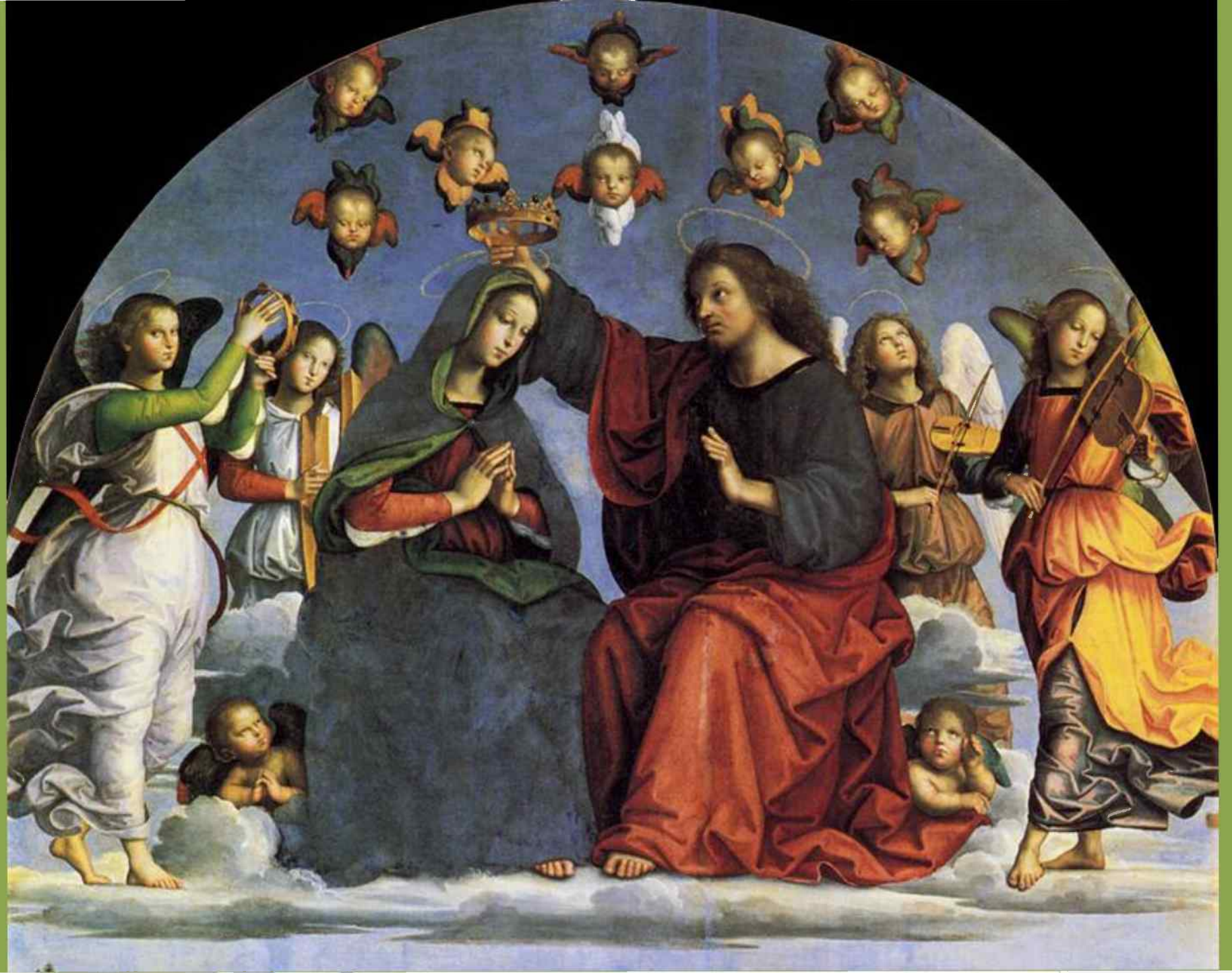
Ζωγράφος.

Μαθήτευε στον πατέρα του. Εκείνος, ο Giovanni Santi, που εργαζόταν για την αυλή των Montefeltro στο Urbino, προτιμούσε από καλλιτέχνες τους Mantegna, Leonardo, Giovanni Bellini. Ο Raffaello επηρεάστηκε επιπλέον και από έναν από τους μαθητές του πατέρα του, Timoteo Viti da Urbino. Συναντήθηκε στις αρχές του 16^{ου} αι. με τον Pietro Perugino που έπαιζε σημαντικό ρόλο για την τέχνη και εξέλιξή του.

Μετά το 1503 έφυγε από το Urbino και πήγε πρώτα στη Φλωρεντία (1504-1508), μετά στη Ρώμη (1508-1520), όπου το καλλιτεχνικό κλίμα δεν ήταν τόσο «επαρχιακό» όπως στο Urbino. Ενώ στη Φλωρεντία ζωγράφισε εκκλησιαστικά έργα, στη Ρώμη για λογαριασμό του Πάπα Ιουλίου Β΄ ζωγράφισε τη «Σχολή των Αθηνών» σε τοίχο του παλατιού του Βατικανού καθώς και τοιχογραφίες σε άλλες αίθουσες, για τον Πάπα Λέοντα Ι΄ την «Πυρκαγιά του Borgo», συνοικίας της Ρώμης. Βρήκε χρόνο, παρόλα αυτά, και για μερικά πορτρέτα.

**Η στέψη της Παναγίας /
Ο Άγιος Θωμάς δέχεται την
Αγία Ζώνη («Βωμός Oddi»), 1502-03**
Λάδι σε ξύλο, 267 x 163 εκ.
Βατικανό, Pinacoteca

Raffaello (Ραφαήλ), 1504.
Ο αρραβώνας της Παναγίας.
Μιλάνο, Pinacoteca di Brera.
Λάδι σε ξύλο, 170 x 117 εκ.

Perugino, 1500-04.
Ο αρραβώννας της Παναγίας.
Caen, Musée des Beaux-Arts.
Λάδι σε ξύλο, 234 x 185 εκ.

**Παναγία, Χριστός, Ιωάννης
ο Πρόδρομος («η Ωραία
Κηπουρός»), 1507**

Λάδι σε ξύλο, 122 x 80 εκ.

Musée du Louvre, Παρίση

**Παναγία και Χριστός («Παναγία
Bridgewater»), π. 1507**

Bridgewater Madonna

Λάδι σε ξύλο, 81 x 56 εκ.

National Gallery of Scotland, Edinburgh

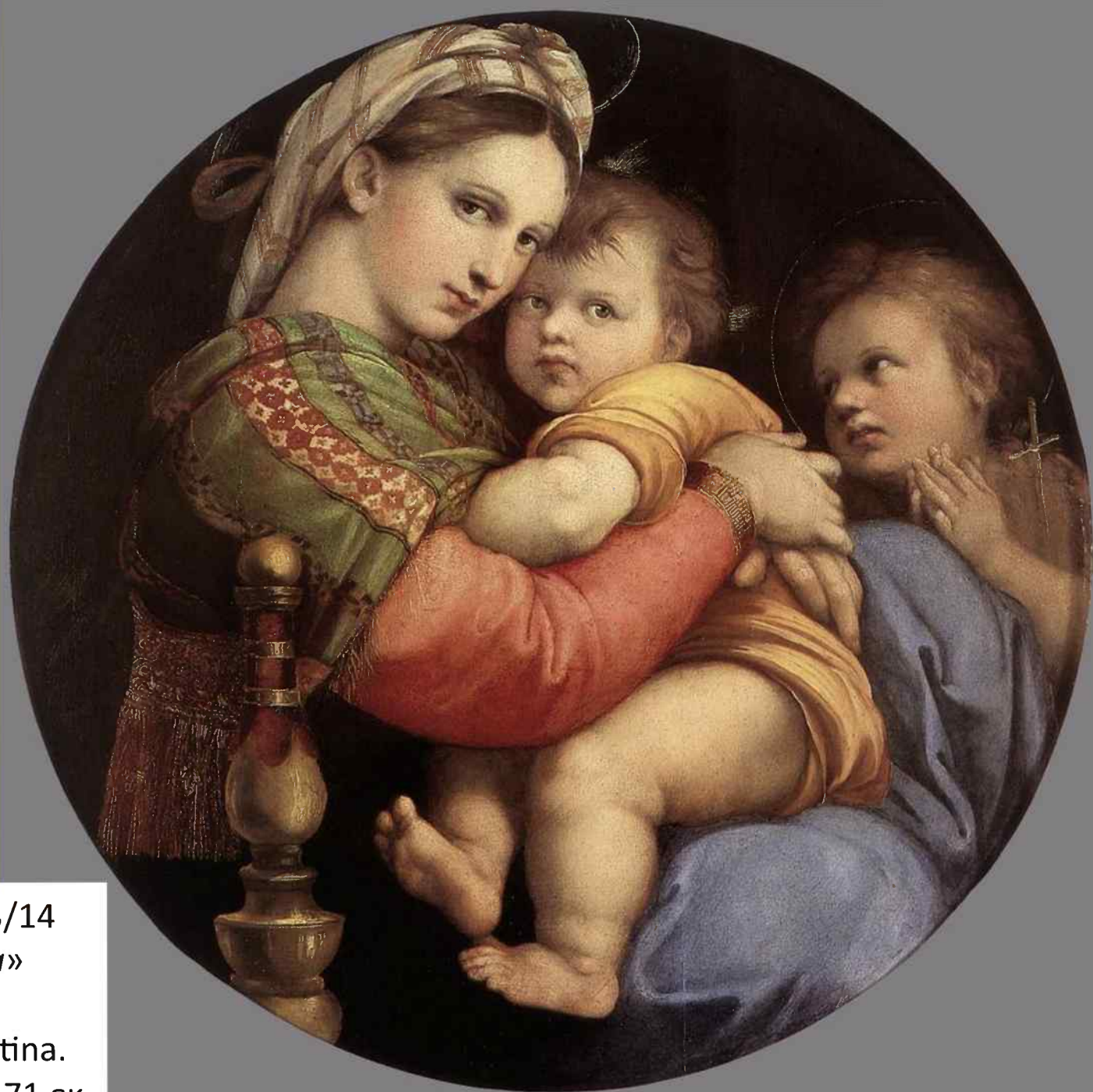

Leonardo da Vinci, Cecilia Gallerani (π. 1489/90).

Ραφαήλ, Παναγία Bridgewater, π. 1507.

Raffaello (Ραφαήλ), 1513/14
«*Madonna della seggiola*»
(Παναγία στην καρέκλα).
Φλωρεντία, Galleria Palatina.
Λάδι σε ξύλο, διάμετρος 71 εκ.

Raffaello (Ραφαήλ),
«La bella fornarina»
(η Ωραία Φουρνάρισσα), 1518/20.
Ρώμη, Galleria Nazionale d'Arte
Antica.
Λάδι σε ξύλο, 85 x 60 εκ.

Raffaello (Ραφαήλ),
«Η Σχολή των Αθηνών» (η ελληνική φιλοσοφία κατακτά την αλήθεια μέσω της λογικής).
1510/11. Ρώμη, Βατικανό, Stanza della Segnatura.
Νωπογραφία.

Πάνω στο κέντρο οι Πλάτων και Αριστοτέλης. Ο Πλάτων φέρει ίσως χαρακτηριστικά του Λεονάρντο δα Βίντσι, ως ένδειξη σεβασμού στον μεγάλο καλλιτέχνη εκ μέρους του Ραφαήλ. και οι δύο κρατάνε βιβλία τους, ο Πλάτων τον «Τίμαιο», ο Αριστοτέλης τα «Ηθικά» (οι τίτλοι αναγράφονται). Πλάτων σηκώνει τη δεξιά προς τη σφαίρα ανώτερων σκέψων, ο Αριστοτέλης ίσως να δείχνει την κατάκτηση των φαινομένων της φύσης εκ μέρους του. Στα πόδια τους, στα σκαλιά, ο κυνικός φιλόσοφος Διογένης που άφησε την κύλινκα κάτω από το δ. του χέρι ως μη αναγκαία (είχε πει ότι μπορεί να πει κανείς και 'ευθείαν από την πηγή).

Raffaello (Ραφαήλ), «Η πυρκαγιά του Borgo» (πυρκαγιά το 847 που σβήστηκε ως εκ θαύματος με τη μεσολάβηση του Πάπα Λέοντος Δ΄).

1514. Ρώμη, Βατικανό, Stanza del Borgo. Νωπογραφία.

